

fen som Modstander eller som Samstemmende, men jeg har den bestemte Følelse af, at jeg har den Forpligtelse som Rigsdagsmand ikke paa nogen Maade at lade en Sag gaae hen, som jeg finder saa forkeert som den her foreliggende. Jeg har imidlertid tillige paa det Bestemteste fremhævet, at jeg hverken var Klager eller Dommer og langt fra det Sidste. Jeg har fremhævet nogle foreliggende Bestyldninger mod Kammerherre Bretton, og som vistnok stærkt kunne forøges gennem den store Protocol, jeg har liggende ved Siden af mig, navnlig med hans egne Uttringer om, hvorfor han kunde ønske at faae en Ste Taxation; men jeg har ladet disse hderligere Oplysninger ligge, fordi jeg finder det stegt at kaste mere Skygge paa en Privatmands Rygte, end det behøves i det Offentliges Tjeneste. Jeg har anført som Grunde for mit Forslag, hvad Statsrevisionen har sagt, og anført som Grund for at nægte ham Pension netop det, at lade den Vedkommende, naar han i denne Sag kræver Statsmagten til Betaling af sin Pension, tillige søge at klare den Skygge, som jeg ikke troer, at det lykkes det ærede Medlem foran mig paa nogen mulig Maade at klare. Jeg troer hverken, at han har fjernet Skyggen fra Vedkommende, eller paa nogen Maade forsvaret de Forhold og den Maade, hvorpaa Vedkommende er bleven affødiget. Jeg vil nu for det Første fremhæve, at det sidste Ord, jeg sagde før, var at jeg vilde ønske, at det maatte lykkes Vedkommende at klare de Bestyldninger, som ere kastede paa ham, og jeg har ikke dømt hverken ham eller hans Handlinger; men den tidligere ærede Justitsminister, der sidder foran mig, hvormeget Jurist han end er, har omgaaet, hvad jeg navnlig egentlig har sagt. Jeg har slet ikke bebrejdet det tidligere Ministerium, at det ikke har sat Kammerherre Bretton under justitiel Tiltale; men jeg har kun fremhævet, hvorfor han ikke, da han endelig blev affødiget af et efterfølgende Ministerium, blev affødiget efter § 6, og § 6 taler ikke om Mistligheder i Embedsførelsen; derom tales der i § 5. § 6

siger, at naar en Embedsmand affødiges paa Grund af Mistligheder, der, uden at medføre Embedets Forbrydelse, svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov. Men svækkes nu ikke Agtelsen for Kammerherre Bretton ved de Bestyldninger, som fremføres af den af det ærede Medlem foran mig nedsatte Commission, og som Statsrevisionen har gjort Udtog af, svækkes ikke Agtelsen og Tilliden til ham ved slige Bestyldninger, saa bryder jeg mig meget lidt om at nyde Agtelse og Tillid; thi Agtelse og Tillid maa da være noget Lustigt, som ikke er grundet paa Noget. Jeg har den faste Overbeviisning, og jeg er overbevist om, at den næres af ethvert Medlem i denne Sal og ogsaa af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, at hvis de Bestyldninger, som her ere fremkomne, ere sande, saa kan man ikke have Agtelse for eller Tillid til Kammerherre Bretton; ere de derimod usandsfærdige, saa haaber jeg, at han maa kunne vinde Agtelsen og Tilliden igjen. Men nu siger det ærede Medlem: Det kan jo være Svaghed. Det er jo netop det, jeg har sagt, at det maatte være en Forblin- delse om Begreberne Mit og Dit, som her foreligger. Det er vel Noget, som Folk undertiden ere saa uforstaaede at kalde ond Villie; men det kan godt være begrundet i Svaghed, at man ikke veed, hvad der er Mit og Dit. Det er imidlertid vist, at hvad der her fremtræder, forsaavidt det er sandt, er enten ond Villie — hvad jeg ikke haaber, det er — eller en Svaghed i Begreberne Mit og Dit, naar man tør udsætte en Kasse — og derigennem sine Medborgere —, for hvilken man selv er en af Directeurerne, for Tab, som her er steet, tilsidst ved at sælge sin Eiendom til en Mand, som vitterlig Intet eier, og som har faaet de 10,000 Rb., han skulde contant erlægge, paa en Maade, som Undersøgelsescommissionen selv maa erkjende for besynderlig — et Punkt, som jeg imidlertid ikke stal fremhæve, da det ikke foreligger tidligere — et betydeligt Tab, og saa skjælde de Folk ud, som ikke ville udsætte bero-